

אמר אבוי: סיפא — רבי אלעזר ברבי צדוק היא.

דתניא, רבי יהודה אומר: סתם תרומה ביהודה אסורה.

רבי אלעזר ברבי צדוק אומר: סתם הרמים בגליל אסורין.

מתניתין:

מי שנדר ב"חרם", ואמר: לא נדרתי אלא כ-א
בחרמו ברשת של יב, שצדים בה דגים, ולא
התכונתי לחרם של גבוה.

או מי שנדר ב"קרבן", ואמר: לא נדרתי
אלא בקרבנות של מלכים, שמביאים
לפניהם.

או מי שאמר "הרי עצמי קרבן", ואמר: לא
נדרתי אלא בעצם שהנחתי לי בביתי, להיות
נודר בו.

או מי שאמר "קונם אשתי נהנית לי", ואמר:
לא נדרתי אלא באשתי הראשונה, שגירשתי

—

על בולן — אין נשאלין להם. אין החכמים
נזקקים לשאלתם להתיר את נדריהם, כי אין
ממש בדבריהם [ובגמרא יבואר שאין נדרם
כלום, ואינו צריך כלל התרה].

ואם נשאלו על נדריהם — עונשין אותן,
ומחמירין עליהן —

דברי רבי מאיר.

לפי שלא ניתנה נזירות אלא להפלאה,
שיאמר בפירוש ובודאות תוך ידיעה ברורה
שבשעת נזירותו הוא נעשה נזיר, ולא כשהוא
מספק בדבר.

ופרכינן: אי הכי, מאי איריא דתני בברייתא
שנגנב או שאבד ואין אנו יודעים עתה כמה
היה בו? והרי אפילו אם נשאר הכרי
במקומו, כיון שהוא לא ידע בשעת נזירותו
אם יש בו מאה כור אין זן נזירות של
הפלאה!

ומשנינן: לא אמרה זאת הברייתא אלא,
להודיעך כחו דרבי שמעון, דאף על גב
דנגנב או שאבד הרי הוא נזיר, קסבר: מעייל
איניש נפשיה לספיקא.

שנינו במשנה: רבי יהודה אומר: סתם
תרומה ביהודה אסורה, בגליל מותרת, לפי
שאין אנשי גליל מכירים את תרומת
הלישכה.

והוינן בה: הא מכירין — אסורין.

אלמא, ומוכח, שבספיקא אם התכוונו
לתרומת הלשכה או לתרומת גורן, אזלינן
לחומרא.

אם כן, אימא סיפא:

סתם הרמים ביהודה מותרין, ובגליל —
אסורין, שאין אנשי הגליל מכירין את הרמי
הכהנים.

ויש לנו לדייק: הא מכירין — מותרין.

אלמא ספיקא לקולא!

ותיקשי סתירה בין רישא לסיפא!